

Resum de les opinions del Grup de Lectura a la trobada del 20 de desembre de 2010 sobre FLOR DE NEU I EL VENTALL SECRET, de Lisa See:

La primera conclusió general que va suscitar la novel·la és que a les dones sempre els ha tocat el rebre, indistintament de la cultura a la qual hagin pertangut. L'angúnia i el malestar és pràcticament inevitable en els fragments esfereïdors on es narra la reducció de peus a què se sotmetia les dones xineses –de fet, veritables esclaves– amb l'excusa d'una finalitat estètica. El Grup va comparar els variats costums de pobles de continents diferents fonamentats sempre a forçar les dones a passar per autèntiques tortures amb l'excusa de l'assoliment de la bellesa, que paradoxalment comporta una deformitat física.

Tot i que es va dir que el llibre és un bon document històric per conèixer la Xina del segle XIX, en segons quins lectors es va produir una desorientació ja viscuda amb altres autors orientals, per una certa fredor en l'exposició dels sentiments i per la descripció d'un sistema de vida on les relacions humanes se sotmeten a un tracte pràcticament contractual; també es va comentar que el títol de l'obra és excessivament tou per a la duresa argumental del llibre.

Pel que fa al *nushu*, o llenguatge dels ventalls, es va indicar que no era pas tan diferent a altres llenguatges o codis emprats per dones d'altres civilitzacions, algunes de ben properes a la nostra. Es va comparar el *nushu* amb els sirventesos trobadorescos pel concepte de dualitat, de disputa o d'intercanvi que és coincident en ambdues fórmules literàries. També es va fer esment que aquests codis, d'entrada secrets i restringits al món de les dones, probablement fossin desxifrats pels homes, que en dissimulaven el coneixement o en menyspreaven l'ús.

El llibre, de fet, és la història d'una gran amistat, una biografia d'unes ànimes bessones, sempre dones educades en el dolor i sotmeses a través del patiment físic. És una història de complicitats entre les "germanes jurades", de secretisme i de codis de protecció que servien de fugida psicològica al seu estat d'autèntic empresonament físic, ja que aquelles dones xineses vivien en un món on la dissidència o la rebel·lia només conduïen a un final tràgic.

Es va assenyalar també la crueltat de les dones contra les pròpies dones, ja que contribuïen en gran part a la perpetuació d'aquests estats d'esclavatge.

En l'aspecte formal es va dir que la narrativa de Lisa See és plena de sensibilitat, però amb certs desnivells, ja que es troben fragments detallats i d'altres accelerats. També es va discutir la linealitat de la narració, sense interaccions o recursos narratius que li donin un plus d'agilitat. Una estructura una mica més diversa no li hauria fet cap mal a l'obra.

Es va citar el referent literari de Pearl S. Buck i també una altra obra de Lisa See, *Les noies de Xangai*, recentment publicada. En definitiva, lectores i lectors es van moure per un relat de vegades sentimental, de vegades ple de fredor, contradicció que també es manifesta en l'atracció pels misteris de l'Orient i en la rebel·lia que provoca la descripció de la crueltat que hi té lloc.

Com d'habitud, el nostre agraïment més sincer als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves encertades contribucions al debat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

NEGRES TEMPESTES, de Teresa Solana, La Magrana, 2010, 224 pg.

(Dilluns, **17 de gener** de 2011, a les 7 de la tarda)